

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grad Z., Stručna služba gradonačelnika, Z., kojeg po punomoći gradonačelnika zastupa M. T. M. dipl. iur., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/505, urbroj: 401-01/10-18-6 od 25. rujna 2018. se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske poništeno je rješenje tužitelja Grada Z., klasa: 008-02/17-002/181, urbroj: 251-02/21/007-18-30 od 15. lipnja 2018. (točka 1. izreke rješenja), te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak (točka 2. izreke rješenja).

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je pobijana odluka u cijelosti nezakonita te da je u provedenom postupku tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo. Ističe da intelektualne i osobne usluge svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima plaća s pozicije 24 Stručne službe Gradonačelnika, međutim svaki gradski ured ima poziciju intelektualne usluge s kojih se plaćaju odvjetničke usluge, ali objavom samo podataka o isplati sa svih pozicija ne dobiva se potpuna i točna informacija, jer odvjetnici predujmljuju troškove vještačenja i pristojbe u ime i za račun Grada Z., koji im se potom refundiraju, tako da ti troškovi ne predstavljaju njihovu nagradu. Nadalje, ističe da u slučaju uspjeha u sporu sredstva naplaćena s osnove naknade dosuđenih troškova postupka od protivnih stranaka su prihod proračuna Grada Z., znači, ako Grad Z. uspije u sporu, tada od stranke naplati sva sredstva s osnove naknade dosuđenih troškova, to jest novac plaćen s neke od pozicija intelektualne usluge vraća se u proračun Grada Z., ali na druge pozicije proračuna (pozicije nadležnih ureda). Tužitelj smatra da cilj zakona nije objava nepotpunih ili netočnih informacija koje bi mogle dovesti u zabludu korisnika prava na pristup informacijama, već omogućavanje pristupa točnoj i potpunoj informaciji koju je podnositelj zatražio. Točnije podaci o ukupnim isplatama odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima ne daju točnu sliku o sredstvima isplaćenim za

pružene odvjetničke usluge, budući se u tom zbroju nalaze i predujmi za pristojbe i troškove vještačenja koji ne predstavljaju odvjetničku nagradu, već se naknadno refundiraju odvjetnicima. Napominje da potpuna i točna informacija o sredstvima isplaćenim za pružene odvjetničke usluge ne postoji kao gotov podatak, nego je za dobivanje tih podataka potrebno najprije zbrojeni ukupni iznos umanjiti za zbrojene predujmljene pristojbe i troškove vještačenja, a nakon toga izvršiti uvid u svaki pojedini predmet i izlučiti ih iz svakog pojedinog spisa kako bi se ovisno o uspjehu u svakom pojedinom sporu, od isplate iz dokumenta „rashodi i izdaci po poslovnom suradniku“, odbila sredstva predujma sudskih pristojbi i troškova vještačenja i sredstva koja su s osnove naknade dosuđenih troškova vraćana u proračun Grada Z. Dakle, proizlazi da radnje koje bi trebalo izvršiti da bi se udovoljilo zahtjevu predlagatelja predstavljaju stvaranje nove informacije, pa se njegov zahtjev ne može smatrati zahtjevom u smislu odredbe članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika i potvrdi prvostupanjsko rješenje od 15. lipnja 2018.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja, te je istakao da bi se moglo zaključiti da je prvostupanjsko tijelo dužno voditi podatke po subjektima i pojedinačnim iznosima, pa dovodeći u vezu navedeno sa sadržajem dokumenta „Rashodi i izdaci po poslovnim suradnicima“, jasno je da je podatak po isplatama koje je prvostupanjsko tijelo izvršilo odvjetnicima predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Također ističe da predmet tužiteljeva zahtjeva nije bio podatak o tome koliko je od isplaćenog iznosa odvjetnicima vraćeno u proračun (primjerice kroz naplatu parničnog troška), jer bi takva informacija zahtijevala određenu analizu od strane prvostupanjskog tijela. Predlaže da Sud tužbu odbije.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu H. Š. iz Z. dostavio je odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da su u cijelosti paušalni navodi tužitelja da mu se na način opisan kako je naznačeno u zahtjevu, ne bi pružila potpuna i točna informacija, kako je obrazlaže tužitelj jer se neki od isplaćenih iznosa odvjetnicima naplaćuju u sudskim postupcima, iz razloga jer je tražena informacija bila usmjerena na iznos plaćanja odvjetnicima, a nije tražio podatke o naplaćenim sudskim troškovima koji su tužitelju dosuđeni u postupcima, jer bi onda tražio takvu informaciju, pri čemu naglašava da se time naplaćuju tražbine priznate sudskim odlukama od trećih osoba koje po prirodi stvari nemaju nikakve veze sa odvjetnicima koji zastupaju Grad Z.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.) informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona.

Odredbom članka 5. stavka 1. točke 3. navedenog Zakona propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Člankom 18. stavkom 5. navedenog Zakona propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrada analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Prema podacima u spisu predmeta dostavljenim ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je zainteresirana osoba H. Š. zahtjevom za dopunu informacije od 14. lipnja 2017. godine zatražio informaciju o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja 2017. do 30. travnja 2017. godine. Navedeni zahtjev je odbijen rješenjem tužitelja od 11. kolovoza 2017., te rješenjem od 15. lipnja 2018. u kojem rješenju je navedeno da se zahtjev odbija uz obrazloženje da tužitelj ne posjeduje traženu informaciju kao gotovu informaciju već bi ju trebao stvoriti provođenjem analize podataka i posebnom obradom podataka.

Tuženik je poništio navedeno prvostupanjsko rješenje tužitelja od 15. lipnja 2018. kao nezakonito i vratio predmet tužitelju na ponovni postupak zbog pogrešne primjene materijalnog prava i uz uputu u kojem pravcu je potrebno nadopuniti postupak.

Prema mišljenju tuženika pristup informaciji u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama pretpostavlja pristup već gotovoj i postojećoj informaciji, dakle, informaciji koja postoji u materijaliziranom obliku, odnosno, zakonska definicija informacije ne uključuje obvezu tijela javne vlasti da izrađuje analize, izvješća i sastavlja odgovore na pitanja, sastavlja izvještaje, pokreće postupke ili da obavlja dodatne aktivnosti. Drugim riječima pristup informacijama prema mišljenju tuženika uključuje dobivanje preslike gotove informacije koju tijelo javne vlasti posjeduje u trenutku podnošenja zahtjeva, odnosno do koje bi se moglo doći jednostavnim pretraživanjem elektroničke baze podataka.

Dovodeći u vezu definiciju informacije iz članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama s postavljenim zahtjevom za pristup konkretnim informacijama tuženik je zaključio da prvostupanjsko tijelo posjeduje tražene informacije kao izrađene informacije jer pravo na pristup informaciji uključuje pravo na pristup onoj dokumentaciji iz koje su razvidne informacije koje podnositelj zahtjeva traži, odnosno, presliku više dokumenata iz kojih bi podnositelj samostalnom obradom došao do traženih podataka.

Sud prihvaća navedeno obrazloženje tuženika koje je dano u osporenom rješenju, jer se ono temelji na dokumentaciji u spisu predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, pa nije osnovan tužbeni navod tužitelja da je tim rješenjem povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

Nadalje, treba istaknuti da pravilno tuženik navodi da u konkretnom slučaju ne proizlazi da je tijelo javne vlasti bilo dužno vršiti određenu analizu da bi zainteresiranoj osobi omogućilo pristup informaciji, niti je trebalo ispitivati koji iznos parničnog troška je naplaćen od protivne strane, a koju informaciju tužitelj nije niti tražio.

Imajući na umu navedeno ovaj Sud nalazi da je pravilno postupio tuženik kada je poništio rješenje tužitelja i predmet vratio prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak uz uputu da je u ponovnom postupku dužno utvrditi sve činjenice koje su važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, te činjenice prikazati u spisima predmeta i potkrijepiti odgovarajućim dokazima te na temelju utvrđenog činjenično stanja riješiti predmetnu upravnu stvar posebno imajući u vidu i ranije rješenje tuženika od 14. svibnja 2018.

Sukladno svemu naprijed navedenom, a imajući na umu odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, na koje tuženik upućuje u obrazloženju pobijanog rješenja, Sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika, kojim je poništeno rješenje tužitelja i predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak, pri čemu je tuženik prema ocjeni ovoga Suda dao valjano obrazloženje za svoju odluku sukladno odredbi članka 120. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

S obzirom da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, te da ovaj Sud nije našao osnove za poništenje pobijanog rješenja kako je to zatražio tužitelj, trebalo je odlučiti kao u dispozitivu presude pozivom na odredbu članka

57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

U Zagrebu 12. prosinca 2018.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.